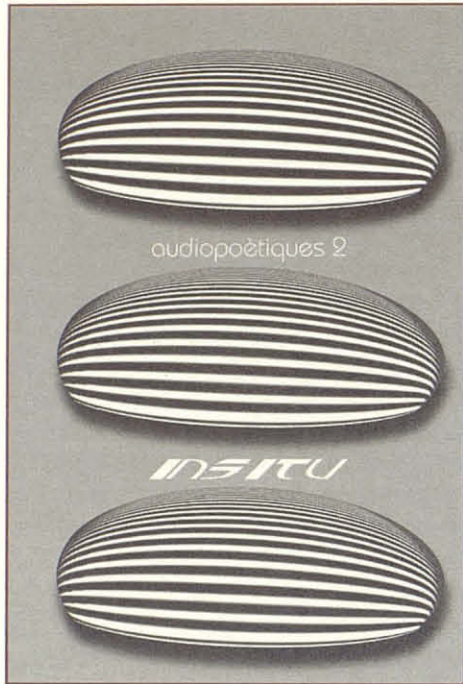

Pol·lucions

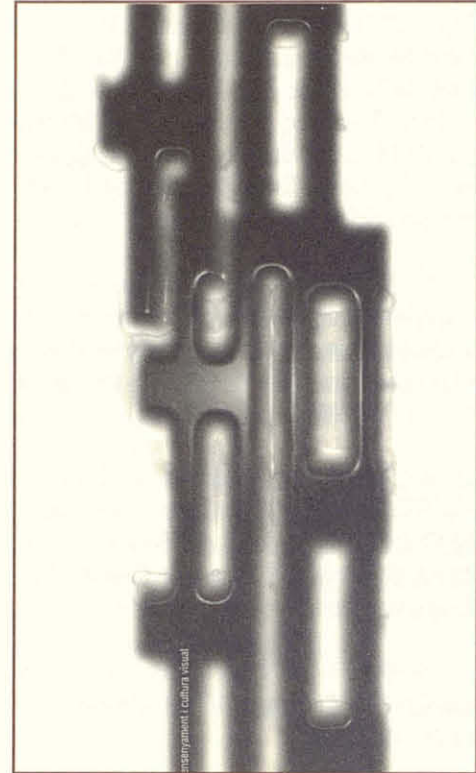

aquesta denominació podria aplicar-se a les publicacions del Talp Club, per diverses raons. En primer lloc perquè vehiculen una veu que clama contra la puresa conceptual i material dels gèneres i les institucions artístiques. En segon lloc, perquè, alhora que problematitzen els paradigmes assumits i predeterminats de la cultura des del marge, en fer-ho se'n contaminen i hi ha un transvasament recíproc d'incidència sobre el camp cultural i d'implicació en la determinació –i per tant institucionalització– d'aquest camp. Aquest fet resulta palès també en el format i la distribució de les publicacions, lluny de les mides i la periodicitat convencionals però amb una voluntat de qualitat que recull una determinada idea de prestigi formal i una voluntat de gran difusió de tesis artístiques alternatives a les canòniques –però que es constitueixen, al capdavant, com un petit cànon subversiu originat en uns marges que es complauen en el fons en el *happy few*-. I en tercer lloc perquè, com a espai d'intercomunicació i interacció entre la teorització cultural i la formalització textual d'aquestes teories, s'hi pot trobar de tant en tant el resultat de les pràctiques mas-

turbatòries de l'intel·lecte d'alguns col·laboradors.

La ubicació en aquest espai liminar és alhora la gràcia i la limitació d'aquestes publicacions, perquè significa una aposta per la multiplicitat i l'experimentació en els enfocaments discursius sobre l'art i la cultura però amb la consciència que això implica necessàriament l'acceptació de la contradicció interna. Això és així, per exemple, en *Audiopoètiques 2, in situ*, on es recullen un seguit de col·laboracions sobre poesia fonètica, polipoesia, accions poètiques i altres conceptualitzacions i representacions que dialoguen sobre l'evolució de "la poesia" i les seves manifestacions contemporànies. Alhora que s'hi defensen unes pràctiques literàries i culturals que es mouen els marges de l'oficialitat, molts dels textos converteixen la publicació en un vademècum de l'alternativitat que reivindica precisament allò que critica: un espai de centralitat en la pràctica literària. Al seu costat, en canvi, qui no es deixa endur per la contradicció lògica articula un discurs on vehicula l'expressió marginal que vol transmetre i ofereix uns textos creatius el missatge dels quals és precisament la seva escriptura.

Deixant a banda el fons de reflexió epistemològica sobre la cultura al qual serveix de plataforma, cal assenyalar també especialment un vessant més pragmàtic de l'activitat textual del Talp Club. En casos concrets, com *Ensenyament i cultura visual*, la publicació esdevé el canal de denúncia i de reflexió sobre uns aspectes més relacionats amb la quotidianitat social que d'altra manera queden fora de l'agenda de preocupacions dels responsables civils polítics i administratius. Aquest monogràfic, coordinat per Montserrat Cortadellas, repassa exhaustivament les deficiències estructurals de l'ensenyament de les arts plàstiques en tots els nivells de l'ensenyament i els diversos col·laboradors, procedents d'un ampli espectre d'institucions educatives en matèria d'art, tant públiques com privades i de tots els graus, coincideixen a denunciar la mala planificació curricular de la matèria i la manca

de recursos i d'interès per un àmbit de la formació de la subjectivitat fonamental perquè l'individu pugui entendre la societat on viu i pugui relacionar-s'hi amb una comprensió suficient de les representacions artístiques de la vida postmoderna, incloent-hi un coneixement suficient de les noves tecnologies. Els articles, en aquesta ocasió, mantenen el registre de propostes formals que donen al conjunt una mena de sensació d'actes d'un congrés sobre la matèria amb declaració final inclosa, però en aquest cas el que resulta prioritari és difondre unes propostes de renovació possibilistes i possibles, de manera que es prioritza el vessant informatiu sobre l'experimental.

Finalment, cal cridar l'atenció sobre l'objecte en si. El format i el disseny palesen clarament la voluntat de cridar l'atenció i propicien un estil marcat per la no-acomodació, per la necessitat de manipular de manera especial les pàgines i la publicació per refermar la voluntat de singularitzar els seus continguts i per adequar-se a filosofia de la problematització. En canvi, els continguts –marcats potser per la densitat de la reflexió teòrica– són exposats d'una forma molt ortodoxa que contrasta amb l'impacte visual de les portades i provoca una sensació excessiva d'espessiment del text.